PIRATA
NEGR
CONTIEN
UN

Arnaldo Visconti

Seria – Piratul Negru

VOLUMUL 5

CARAVELA MORȚII

Partea I

V.1.0

Tradusă şi revizuită: Peter Potnicghe
August 2018 – Septembrie 2018
Corectură – Şfaiţer Tiberiu

PROLOG

La o scurtă distanță de coastele inospitaliere şi părăsite ale Veracruzului se afla ancorată nava *El Aquila*, pe care se aflau cei patruzeci şi cinci de piraţi. Acum stăteau la rând unul după altul, întinzând bolul pentru rom, bucătarului, care le împărțea dintr-o cratiță mare.

Ycada unul dintre piraţi, le împărțea rația pentru micul dejun cu cuțitul, iar în timp ce bucătarul, servea romul, el arunca în castron şi o mână de biscuiți uscați.

Încă somnoroşi, piraţii mestecau cu ochii aproape închişi, iar zorile călduroase îi ajutau parcă păzindu-le somnul.

Stând grămadă pe nava cu velele strânse, membrii echipajului creau iluzia că ei încă dormeau, în timp ce dădeau pe gât romul care le provoca căldură, şi singurul zgomot perceput era înghițitul moale al romului şi zgomotul dinților care mestecau biscuiții uscați.

Dar, în toropeala şi moleşeala lor, piraţii acționară ca sub lovitura unui bici, la cele patru fluierături scurte lansate strident de pe podul teugei.

Cu felina sa care îl urma liniştită, Piratul Negru tocmai urca în vârful teugei, şi buzele lui modulară acele fluiere de semnal, cu care anunța că vrea să le vorbească.

Toți se apropiară de podul teugei, astfel încât să poată asculta mai atent vocea celui care era pentru toată lumea, mai mult decât un om şi un lider, era un semizeu inteligent, care ştia cum să-i conducă la acțiuni frumoase, riscante, dar răsplătite cu o generozitate fructuoasă.

Carlos Lezama, Piratul Negru, avea toate cele trei calități de lider înnăscut: el a ştiut cum să se facă respectat în mod voluntar şi orbeşte, fără slugărnicie, pedepsele fiind acceptate fără ranchiună şi cuvintele sale erau articole indiscutabile de drept pentru cei aflați sub comanda sa. Respectau ordinele aşa cum le transmisese, gata să moară cu un zâmbet batjocoritor pe buze, ca o răsplată a afecțiunii pe care i-o purtau.

— Bună dimineața, curajoşii mei, salută vesel Piratul Negru. Romul va scuturat deja parțial din somnolență, spălându-vă stomacul. Soarele străluceşte într-o nouă zi, şi au trecut deja două zile de când am ajuns în aceste ținuturi. La o sută de leghe este portul din Veracruz unde sunt tavernele cu băuturi proaspete. Lupta cu vinul dezleagă limbile pentru cei ce ascultă şi care ştiu cum să mintă... Ăsta-i Veracruz, precis o să vă placă, mai ales că acum sunteți oameni bogați, deoarece recompensa câştigată după lupta pe insulița *Cuervos*[1], cred că vă mănâncă palmele dându-vă senzația de mâncărime, dornici să deveniți din nou săraci.

Piratul Negru îşi aşează cele două mâini pe marginea balustradei, uitându-se atent la fețele care îl ascultau cu cea mai mare atenție, dedesubt.

— Veți merge la Veracruz în loturi de zece şi în schimburi la câte cinci zile cu nopțile lor întregi. Chipeşul meu secund „Cicatrice", va avea grijă de navă, să fie pregătită de a naviga oricând intervine ceva, şi bineînțeles are grijă de comportamentul dvs. la bord. Pe pământ, fiecare are grijă unul de altul cu viața lor. Dar vai de nebunul care va ajunge la răcoare, şi va murii de o moarte stupidă. Vreau ca oamenii mei, dacă vor muri, să o facă în luptă cu alți bărbați şi nu în bătăile din închisori. Deci, sunteți avertizați că ochii unei femei, şi vinul din taverne sunt duşmanii cei mai răi, dacă nu ştiți cum să vă feriți de pericolul lor. Doar după cel mult două luni, timpul vă va face să fiți obosiți pe pământ, şi să doriți să ieşiți din nou în larg. Este mult timp de care am nevoie să fac o excursie, şi o misiune pentru care am nevoie de şase dintre voi. Şase dintre voi care vor fi considerați pe întreaga durată a călătoriei în timpul serviciului, ei nu vor putea să bea sau să joace zaruri. Vor fi şase bărbați care, însoțindu-mă, vor avea rolul de gardă de corp. Rămaşi în port, cei care doresc să se odihnească timp de două luni pe pământ sau pe bord, este alegerea lor dar cei şase vor fi dintre cei mai buni, şi care sunt dispuşi să mă însoțească în misiunea de serviciu.

[1] Cuervos – Ciorii.

Simultan, toți pirații ca unul, se înghesuiră distribuind lovituri cu coatele, brutal, să fie primii în față pentru a fi aleşi.

— Frumos ştiți să vă purtați, ca nişte canalii, spuse zâmbind *Black Pirate*[2], care cu salt agil se aşează pe rama balustradei principale, cu cizmele spânzurând în gol. Vreau să vă împărțiți pe trei rânduri, în afară de cei de gardă pe navă, care vor fi ochii şi urechile noastre. Dintre cei aliniați, eu îi voi alege pe cei care cred că întrunesc tot ceea de care am nevoie! Cinci paşi distanță între rânduri!

Puntea tribord se ocupă în întregime de manevra disciplinată, a piraților care nu făceau parte din garda navei, împărțiți pe trei rânduri lângă scara teugei, pe care se afla Carlos Lezama.

În picioare şi pumnii în şolduri, contempla unul câte unul chipurile oamenilor săi într-o atitudine fermă.

Majoritatea fețelor aveau natura bestială a acelor instincte sălbatice pe care numai Piratul Negru a reuşit să le suprime şi să le canalizeze.

— Îngrijind părul rămas, şi folosind săpunuri bune, unii dintre voi se pot apropia de ceva asemănător cu ființele umane. Cel pe care-l atinge degetul meu va ieşi afară din rând cu un pas.

Piratul Negru examină atent rândurile, şi în scurt timp doisprezece dintre oamenii lui făcură un pas în afară, atunci când era atins în piept de şef.

— Ceilalți în port, ordonă el. Şi pentru voi, cei doisprezece selectați, acum trebuie să-mi dovediți că ştiți ce este o sabie. Unde vom merge, vreau să se recunoască utilitatea unei săbii bune. O folosiți sau o purtați pur şi simplu la centură. Dintre cei doisprezece care sunteți, voi lua cu mine doar şase, care îmi vor demonstra cel mai bine dacă cunosc arta de a fi un spadasin bun. Carlos Lezama făcu un gest, iar cel de-al doilea, Secundul *Cien Chirlos*[3] se îndreptă către cabina căpitanului.

---

[2] Black Pirate – Piratul Negru.

[3] Cien Chirlos – o sută de cicatrici.

— Pentru cei care nu cunosc arta de a folosi, sabia, la justa ei valoare, să ştiți că ea provoacă înțepături ca limba de femeie perspicace şi candidă în aparență.

Între timp *Chien Chirlos* se întorcea din cabina lui Carlos Lezama – alias Piratul Negru, ducând două săbii de duelist fără margini ascuțite, dar cu vârfurile lor şlefuite pe piatră. Ele se asemănau cu o sabie, atât ca lungime cât şi ca lățime, dar gaura mică pe care ele o provoacă omoară mai repede decât rana spectaculoasă a sabiei.

— Înainte de a vă recruta pe toți şi de a-mi închiria *El Aquila*, am fost un profesor de scrimă, în timpul tinereții mele. Fiecare dintre voi trebuie să învețe, să fie curajos, şi să ucidă, dacă este cazul fără, nici o clipă de şovăială. Am să fiu atent asupra temperamentului fiecăruia… şi cel ce va fi rănit din neatenție, neurmând instrucțiunile, va primi douăzeci de lovituri de bici, şi bineînțeles că ori va fi exclus din lot, ori va avea ambiția şi va persevera. Ceea ce vă spun am pățit şi eu la început, când credeam că sunt un bun spadasin. Loviturile de bici au fost cele mai rele dintre insultele pe care le-am îndurat, crezând atunci că mă biciuieşte însuşi diavolul. Tu, Juanón, ia o sabie şi te aşezi în fața mea. Ceilalți lăsați spațiu pentru luptă.

Juanón, piratul cu fața angelică de copil, execută întocmai cele ordonate. El atacă subtil şi cu mare atenție, adversarul său, acum Piratul Negru aruncându-se ca un vârtej împotriva sabiei şefului său, căutând şi creând crevase viguroase, şi încercând să anihileze oțelul inamic.

Piratul Negru pentru a opri atacantul, învârtea sabia cu răsuciri simple, ale încheieturii mâinii. Juanón îngenunchea şi avansa sabia cu o forță fermă. Carlos Lezama îşi arcui talia în momentul când oțelul lui Juanón atacă de pe partea dreaptă, printr-o fandare rapidă iar sabia Piratului Negru zbură din mâinile lui, parcă smulsă de sabia lui Juanón, care îşi urmă traseul, şi se oprii brusc la câțiva centimetri de capul lui, o lovitură mortală clară.

Toți pirații spectatori înlemniră. Pentru un moment au crezut că Juanón străpunsese capul lui Carlos Lezama… şi în mintea lor născociră chinurile cele mai atroce pentru acest

pirat cu mutra de copil nevinovat.

— Un atac ireproşabil, executat cu artă Juanón, îi explică Piratul Negru, fandarea executată, continuându-şi traseul, ar fi întâlnit corpul celui mai bun, spadasin, care în secunda următoare ar fi fost un cadavru. Dar acest mic şarlatan, este un as al spadasinilor, o sabie invincibilă. Treci deoparte, Juanón. Eşti deja primul dintre cei şase care mă vor însoți. Un altul în față. Tu „Picioare lungi", zise Carlos.

Un pirat cu picioare scheletice şi umerii largi, apucă sabia căzută pe teren şi cu privirea îndrăzneață, rece din punct de vedere tehnic, el încercă să execute cu sabia de duel, învățătura primită într-o şcoală de scrimă italiană, şi Carlos Lezama „biciuii" cu sabia lui, sabia adversarului, pentru a evita şiretlicul pregătit, şi râzând, forță să dea înapoi spadasinul pirat.

— Când copiii se jucau bowling în satul tău, sunt sigur că tu ai îmbătrânit cu sabia la cingătoare ca soldat, şi unul bun după şiretlicurile în care încercai să mă atragi ca să-mi străpungi garda. Eşti al doilea dintre cei care mă vor însoți.

Jocul periculos, mortal, a fost repetat încă de zece ori, la sfârşitul căruia cei mai buni au fost aleşi.

Au fost aleşi cei şase care s-au dovedit a fi mai mult decât capabili să se confrunte cu spadasini profesionişti.

Torsul negru şi herculean al Piratului Negru purta sudoarea exercițiului, cât şi al soarelui care se plasase pe muşchii lui elastici.

Îşi aşează ambele mâini pe mânerul sabiei înfipt în lemn.

— Cei care au fost aleşi vreau să folosească briciul şi totodată vreau şase cu păr curat. Apoi, vreau să vă văd îmbăiați şi când vă fac din nou controlul, murdăria vreau să fie de domeniul trecutului. Trebuie să onorați uniforma pe care o veți purta. Din acest moment sunteți şase muşchetari spanioli ai căpitanului Carlos Lezama care plăteşte cel mai bine. Şi la bordul unui nave a unui negustor cinstit, ne vom pregătii să mergem în Franța.

CAPITOLUL 1
Frumosul braggart, fanfaron, lăudăros

Domnul Jarnac de Lesperruy era foarte mândru de fizicul său robust, şi totodată omul era şi arogant, mândrindu-se cu cicatricile primite în multe bătălii.

Muşchetar of King, Muşchetar al Regelui, se prezentase la Consiliul de instanța, şi cu dragostea şi timiditatea dulce al unui provincial, Jarnac de Lesperruy a solicitat o licență temporară de a trăi luna de miere şi idilică la Castelul pe care soția lui îl deținea în *Pays de la Loire*[4], în apropiere de coasta bretonă.

Prima mândrie la blazonul Lesperruy a fost descris de către instanța de judecată, sub mențiunea „prima sabie a împărăției". A doua mândrie era să-şi arate muşchii galici lungi, blonzi şi mătăsoşi, care armonizau cu barba lui ca de capră. La toate cele menționate, mai era şi infatuarea – îngâmfarea, pe care soția lui ia mărturisit-o.

În schimb Jarnac de Lesperruy considera că cel mai grav defect pentru Leonie de Kerdal, soția lui, era tocmai motivul pentru care a acceptat un muşchetar ca şi soț: adică, generozitatea brutală a gasconului şi francheța impetuoasă, care în scurt timp, sau adeverit conform intrigilor din sălile palatelor.

Gasconia este regiunea franceză, care este cunoscută ca punct de referință, pentru un exces de imaginație: *Lăudăros ca un gascon* – a spus el pentru sine. Iar Jarnac de Lesperruy a mărturisit că este cel mai pur gascon pe care Franța la protejat.

Castelul Kerdal care se ridica cu vedere spre silueta semeții văi Kerdal, şi râul cu acelaşi nume, care cobora pe o pantă, făcea o curbă largă în jurul castelului.

Solid, castelul părea să amintească de înălțimea castelelor

[4] Pays de la Loire – Ținuturile Loarei

cele mai apropiate de Evului Mediu, când plin de apă, sa ridicat pod mobil, acum un pod fix, care apăra prin poziția sa privilegiată castelul Kerdal împotriva atacurilor maurilor, sosiți de pe plajele Cantabriene[5].

Şanțurile de azi era un spectacol de paturi de flori şi grădinărit care schimbau uşor prin nuanță lor, silueta cenuşie a castelului, ale cărui două turnuri, de Vest şi de Est, îşi ridicau vârfurile lor cilindrice de supraveghere.

Grădina imensă degaja o melancolie lichidă. Murmurul persistent şi moale a ploii, care cu căderea sa monotonă pe zidurile castelului Kerdal, formau o perdea cețoasă eclipsând ferestrele, în general fereastra mare din galeria din sticlă, din care contesa de Kerdal privea cu ochii ei spre vale, dornică să vadă silueta inconfundabilă pe calul său, al bărbatului care pentru ea era totul.

Dar drumul din satul Kerdal, unde ea s-a născut, era pustiu… şi Jarnac de Lesperruy nu se vedea… Poate că era influența melancolică a grădinii, în ploaie, care umezise ochii sinceri ai femeii, care era îndrăgostită cu tot sufletul ei, de gasconul Jarnac de Lesperruy.

* * *

Singurul han din Kerdal se afla la capătul drumului spre Bordeaux. Era un loc în care Jarnac de Lesperruy era bine cunoscut, şi invariabil a intrat salutând după stilul ciudat al unui muşchetar al Regelui, care era de asemenea un gascon:

— Pace pentru sătenii cinstiți! a spus cu voce tare şi fluturând pălăria lui. Trebuie să fie un muşchetar, Ivon!

Cârciumarul, purtând cele mai calde zâmbete, se grăbea să pună pe masa, în spatele căruia stătea „soțul contesei”, o cană plină cu vin.

Şi în opinia publicului său, au fost şi narațiunile lui Jarnac de Lesperruy. Dacă erau bătrâni, sa limitat să comenteze chestiuni de guvernare, legate de petreceri curtezane, în care el, Jarnac de Lesperruy, a fost menționat ca prima sabie a Regatului.

Dacă erau țărani tineri şi robuşti, Lesperruy îşi scoase

[5] Plajele Cantabriene – în țara bascilor, la nord de Spania.

haina de uniforma şi, în mod repetat, îşi mişca muşchii puternici.

Era o după-amiază ploioasă iar, hanul era plin de tineri săteni care au auzit de faptele de război ale lui Jarnac de Lesperruy.

— Şi nu ar trebui să vă mai spun asta pentru că mă vedeți toți cei care mă ascultați – zise muşchetarul gascon, lăudându-se. Cele două braţe ale mele ridică un butoi de o sută de litri, ca şi cum ar fi o pernă moale. V-ați îndoit vreunul dintre voi?

Ochii cenuşii, atenți ai lui Lesperruy priveau încet la toți cei aşezați în sala largă a hanului. Nimeni nu comentă.

— Ei bine, bine, spuse Lesperruy. Aceasta dovedeşte o situație neclară. Nimeni nu mă contrazice, nimeni nu mă numeşte „braggart”... Unde aveți sângele, oameni din Kerdal? Ofer o dublă carafă de vin, aceluia care ridică mai sus decât mine butoiul pe care îl vedeți acolo.

În centrul încăperii, un butoi de o sută de litri, folosit acum ca masă, de încercarea puterii, conținea vinul nou, pe care hangiul nu la servit niciodată, aşteptând să fermenteze să-şi dobândească tăria de drept.

Jarnac de Lesperruy sa sculat lăsându-şi *baldricul*[6], se îndreptă spre butoi, şi cu venele pe gât umflate sub tensiunea herculeană a tuturor muşchilor, gasconul îl ridică, formând cu el, pe pieptul său lat, un arc.

După care Lesperruy şi-a aşezat cele două mâini la baza cilindrului, şi, cu efortul sportiv ultim şi atrăgător, a ridicat butoiul deasupra capului.

Când îl ridicase, în sală s-au ridicat murmure de admirație.

Jarnac de Lesperruy a zâmbit satisfăcut. Era puțin... dar, la urma urmei, era un omagiu tăcut al sătenilor din Kerdal.

Depuse butoiul pe podea, şterge transpirația cu spatele manşetei duble, se duse să se aşeze, sorbind într-o

[6] Baldricul - este o variantă de centură, care este purtată peste umăr şi peste piept. În mod obişnuit, acesta era folosită pentru a transporta o armă sau un alt dispozitiv, pe bancă împreună cu sabia.

înghițitură lungă întregul conținut al cănii mari de vin.

— Un om curajos care îndrăzneşte să repete ceea ce am făcut, eu! întrebă Jarnac.

A aşteptat câteva momente, şi văzând gesturile negative ale tuturor, zăpăcit de vanitate, gasconul repeta să vină omul care este mai puternic.

Fără ranchiună, oameni din Kerdal. Serviți-i pe toată lumea cu o rundă pe cont propriu.

Lesperruy terminase jumătate din ulciorul cu care tocmai fusese servit, şi suflă pe mustața umedă, îndreptând-o cu o lovitură a degetului. Ochii lui gri priveau cu înverşunare spre toți cei prezenți.

— Cine este cel mai puternic dintre voi toți? întrebă el.

— Valentin Bougre, spuse un bătrân la celălalt capăt al sălii. Dar cu toată forța lui nu poate fi comparat cu tine, domnule.

— Nimeni nu se poate compara cu mine, bătrânule Bougre, spuse el cu simplitatea şi convingerea cu care muşchetarul exprimă adevăruri evidente. Pun pariu pe sacul meu, împotriva unei carafe de vin, că fiul tău nu-mi poate atinge nici o mică parte a gâtului meu, bătrânule Bougre.

Sacul nu putea să-i împiedice ochii plini de vrăjitorie şi lăcomie, strălucind neliniştit.

— Sacul care se vede, domnule? întrebă el înspăimântat.

— Da. Acest sac – şi Muşchetarul calm, aruncă pe masă un sac plin de monede de aur. Cred că conține aproximativ treizeci de ludovici de aur. Nu le-am numărat, adaugă el indolent.

— Băiatul meu ar fi periculos, domnule? întrebă tatăl ezitant. Sunteți puternici şi făcuți pentru lupte. Fiul meu este puternic, dar pentru că nu avem cai, el trage jugul. Treizeci de ludovici de aur, este o sumă mare, domnule. Ce ar trebui să facă fiul meu pentru a le câştiga?

— Demonstrați-mi că este mai puternic decât mine. Şi până astăzi nimeni nu m-a câştigat în mânuirea, pumnalului.

— Pumnal, spui? Şi chelnerul solid şi înalt, care se îndrepta spre gascon, se întoarse indecis.

— Eşti Valentine? Da, tu eşti. Aveţi un gât de taur şi spatele cât un perete. Vino fără teamă, *macho.* Voi explica care este jocul şi veţi vedea că nu există nici un risc pentru tine… şi în schimb poţi câştiga 30 de ludovici de aur.

Valentin Bougre se apropie, în timp ce muşchetarul trase un pumnal lung de duelist din centura lui. El a împlântă vârful ascuţit în lemnul de masă.

— Să se respecte regulile jocului, Valentine, explică Lesperruy. Voi continua să stau. Vei sta în faţa mea. În mâna mea dreaptă voi ţine pumnalul aplicându-i vârful pe gât… Şi jocul este uşor. Tu, cu două mâini va înconjura încheietura mâinii mele şi va împinge înainte… Dacă o singură picătură de sânge se prelinge pe pielea mea de pe gât… ale tale sunt treizeci de piese de aur.

— Dar… domnule! exclamă Valentine, uimit. Te pot răni până la moarte!

— Fanfaron! Un lăudăros care râde de un gascon. Voi răniţi un muşchetar al Regelui pe nume Jarnac de Lesperruy? Ar trebui să vă dau o bătaie pentru insolenţa voastră… Nu o iau în calcul. Du-te, stai în faţa mea, şi vezi cât de drăguţ este sacul ăsta plin.

Valentin Bougre se aşează după o consultare cu tatăl său, care dădu din cap. Toţi participanţii s-au adunat în jurul mesei.

Jarnac de Lesperruy a apucat pumnalul şi la deblocat de pe masă. El şi-a aplicat vârful în gât şi, cu mâna liberă, şi-a netezit muşchii.

— Cu forţă nu ca o păpuşă, Valentine. Deci, cu cele două mâini. Când îţi dau ordin de a începe jocul, poţi împinge cu toată puterea ta. Gata?

Valentin Bougre strânse încheietura largă a gasconului cu mâinile mari. El era dispus să câştige cei treizeci de ludovici… nu numai din cauza uscăciunii care-i pune în gură ideea de a simţi între degetele lui mângâierea atâtor monede de aur, dar şi pentru că îl deranja că toate fetele lui Kerdal şi-au lăsat ochii, când în faţa lor era menţionat numele muşchetarului gascon.

— Puteţi începe acum, Valentine. Şi strângeţi ferm, că o

picătură din sângele meu va fi în valoare de treizeci de ludovici…

Valentin Bougre nu începu brusc, cu iuțeala unui sătean pripit. Nu a împins cu toată puterea lui, ci a verificat pur şi simplu dacă vârful pumnalului era în contact cu gâtul deschis al gasconului. Asigurându-se, se prefăcea că se pregăteşte cu frică. Dar el era rezervat… A remarcat rezistența de neclintit, şi că încheietura lui Lesperruy era pregătită să reziste apăsării… şi a împins brusc cu toată puterea lui, gândindu-se să-l surprindă pe adversar.

Dar încheietura gasconului părea un postament construit solid, deşi era în aer şi ținut de mâinile solide ale săteanului.

— Eşti gata, Valentin, zâmbi Lesperruy, că eu sunt de mult. Şi asta la sabie o numim „rezistență la forță". Urmează, continuă… Eşti încă în timp să câştigi cei treizeci de ludovici.

Picături mici de transpirație apăreau pe fruntea gasconului. Fața lui Bougre Valentin avea culoarea portocaliu violet şi lucea de transpirație, în timp ce acum fără disimulare, îşi încordase fiecare muşchi în încercări zadarnice de a depăşi rezistenta, rigidă a brațului lui Lesperruy.

Pumnalul nu se mişcase, era o linie, dreaptă, care rămăsese statică între gâtul muşchetarului, şi mâinile lui Valentin care înconjurau încheietura musculaturii. Mânerul era în fața lui Valentin şi fără ruşine, animat de fraze rostite încet de tatăl său, Valentin apăsa ajutându-se şi de bărbie, pe mâner, împingând şi cu mâinile lui, dornic de a vedea desenat pe pielea gâtului „soțului contesei", picătura roşie mult aşteptată care indica că pumnalul a rănit…

Dar două, trei, patru minute au trecut… şi, în cele din urmă, epuizat, Valentin Bougre căzu cu fața în jos pe masă, cu mâinile transpirate atârnând de ambele părți, ale mesei.

Jarnac de Lesperruy ținu pumnalul peste gât încă câteva clipe. Îşi masă muşchii cu mâna stângă şi, în cele din urmă, coborî pumnalul.

— Tânărul este puternic, bătrânule Bougre. Puteți fi mândru de el, dar este clar că nimeni nu-l poate bate pe Jarnac de Lesperruy. Ei bine, hangiu, o altă cană la toți pe

contul meu... Şi voi toţi veţi cânta cu mine balada muzicianului galant. Cel care a compus-o, vorbeşte despre cei mai viteji şi cei mai puternici dintre muşchetarii Regelui... Muzicianul poet care la scris nu-mi menţionează numele... dar, desigur, sa referit la mine.

* * *

Acele distracţii în care domnul de Lesperruy folosea orele după-amiezii nu erau cele după care plângeau ochii albaştri ai soţiei.

Leonie de Kerdal iubea vigoarea fizică a soţului ei, şi zâmbea indulgentă la povestea „pariurilor" făcute pe braţul lui adorabil.

Dar Leonie de Kerdal, bună, supusă şi inteligentă, simţea că docilitatea ei avea un defect: era dispusă, din ziua în care sa căsătorit cu muşchetarul gascon, să suporte multe lucruri. Nu ştia că Jarnac era un beţiv, ciudat şi un jucător. Dar Jarnac nu sa uitat niciodată la o altă femeie care nu era Leonie de Kerdal... până când apăruse proprietarul castelului îndepărtat din partea opusă.

Şi, din moment ce enigmatica Jacqueline de Brest, stătea mai mult închisă în castelul său, Jarnac de Lesperruy, a văzut-o doar o dată în trecere, în dumbrava castelului ei, urcând în trăsură şi mergând în direcţia Bordeaux, dar el rămase parcă vrăjit de frumuseţea celei văzute. Timp de două săptămâni, la amurg, Jarnac de Lesperruy pleca de la han, şi luând un ocol prudent pentru a evita să fie văzut de către sătenii din Kerdal, lua drumul care ducea spre dumbrava castelului, unde locuia Jacqueline de Brest.

Iar muşchetarul gascon, ţinând de căpăstru calul său, intrase în pădure până când ajungea în dreptul ferestrelor, unde din când în când, fără ca ea să ştie, ochii de foc ai muşchetarului, o urmăreau pe Jacqueline de Brest.

Aflând acest lucru, Leonie de Kerdal a plâns în linişte, în camera de la care putea vedea din nou, pe Jarnac de Lesperruy, făcând un ocol precaut şi pornind iar spre castelul opus.

Provincială inteligentă nu era determinată să-şi piardă dragostea soţului ei şi, prin urmare, atunci când Jarnac de

Lesperruy făcu să rezoneze puternic cizmele pe gresie în anticameră, Leonie de Kerdal ieşii să-l întâlnească, dar pe fața ei delicată, nu era decât zâmbet şi în ochii ei nu era nici o urmă de plâns. Când pe pleoapele şi obrajii ei a primit sărutări de la soțul ei, blestemă mental pe Jacqueline de Brest, enigmatica pariziană, care, fără a părăsi castelul său mai mult decât o dată, la „vrăjit" pe Gascon.

Şi în timpul cinei, Jarnac de Lesperruy sa extins în narațiunea detaliată a „priceperii" lui... Dar el nu a părăsit hanul în narațiunile sale. De asemenea, el ignoră faptul de a vorbi despre plecarea spre dumbrava de la castelul Jacquelinei de Brest, pe care ea a urmărit-o în tăcere de la fereastra ei.

— Nu trebuie să repeți acel joc, Jarnac, îi spuse ea.

— Ce joc? întrebă el, uşor alarmat, şi nu foarte priceput în artă de a păstra un secret pe care conştiința lui îl reproşa.

— Vreau să zic ce ai făcut în după-amiaza asta. Valentin Bougre este foarte puternic şi te-ar putea rănii.

— Bah! râse vesel gasconul. Nu este nimeni în Kerdal care să mă poată învinge. Şi dacă nu aş fi aşa de modest, aş afirma că nu există nimeni în Franța care să poată concura cu mine. Uneori cred, draga mea, că poți să presupui, aşa cum mulți ar presupune, că eu sunt un braggart, a spus el gânditor.

— Eşti un braggart care nu face ceea ce spune, Jarnac, spuse ea dulce. Şi cât de mult spui, cred că îți dai seama.

— Asta este. Când spun că o să mai zic. Dar dacă mă laud prea mult către tine, corectează-mă. Am încredere în bunul tău sens... în tot ceea ce eu nu am.

— Dacă ai fi fost vreodată ceva pentru mine... gascon... nu pentru acest motiv ai înceta să fii cel mai adorabil şi mai frumos dintre braggart.

Jarnac de Lesperruy sa sculat şi a îngenuncheat alături de ea, şi ia sărutat mâinile cu deplină tandrețe. Şi el era un bărbat care sa lăudat să nu-şi îndoaie genunchiul său, decât în fața Regelui însuşi.

— Ce faci, Jarnac? Îți mulțumesc, pentru, acele sărutări atât de calde, cu care mă răsfeți.

— Ar trebui să mă rog înaintea ta, dulce Leonie. Eu sunt cel care nu merită atât de multă fericire, ca fiind iubit de tine.

Dar el nu a putut spune „braggart-ul frumos”. Nu a putut să mărturisească că, după călătoria sa printre copacii umbriți de crepuscul, când sa întors la castelul Kerdal, şi sa văzut în fața dulcței luminoase a ochilor lui Leonie, sa simțit mai vinovat decât cel mai rău ucigaş.

Ceea ce nu la împiedicat a doua zi, când amurgul a căzut, Jarnac de Lesperruy a intrat între copacii de unde a văzut ferestrele la care Jacqueline de Brest şi-a arătat din când în când fața ei delicată, mândră, impregnată de melancolie inexplicabilă.

CAPITOLUL II
Muşchetarii spanioli

Ivon, hangiul de la Kerdal, şi-a închis uşa când auzii la distanță zgomotul mai multor cai care se apropiau în galop.

Kerdal era deja un sat liniştit şi toți locuitorii ei dormeau încă doar Ivon, prin funcțiile lui, singura ființă umană în Kerdal care rămăsese treaz la acea oră, pentru că după ce închisese, barul şi pivnița, trebuia să închidă uşa cea mare din curtea interioară. Şapte călăreți se apropiau pe drumul dinspre Bordeaux. Ei purtau vestele roşii colorate, şi pantaloni negri înfipți în cizme negre, Muşchetari spanioli plătiți pe pământ francez, cei mai buni să plătească.

Pălărie maro, pană roşie, roşu şi galben, banner-ul care îl ținea unul dintre ei. De asemenea, centură *chambergo* neagră, în care erau înfipte două pistoale, un pumnal şi o sabie de muşchetar. În călăreți recunoscu o gardă de corp, formată din muşchetari spanioli.

Ivon rămase în picioare la uşa lui, crezând că călăreții trec mai departe. Dar cel care era responsabil de „escadron", după cum coborâse de pe cal, cu o uşurință a călărețului desăvârşit. Calul nu se oprise încă, când călărețul deja stătea în fața hanului.

— Este Kerdal acest sat, om bun? întrebă noul venit în franceză perfectă, deşi cu un accent spaniol uşor.

— În Kerdal sunteți, domnule, răspunse Ivon în timp ce urmărea, starea bună a hainelor, şi caii muşchetarilor spanioli, ceea ce însemna că sunt în bani.

Iar sacul aflat pe umărul lui, era o bucurie pentru ochii hangiului.

— Am dori un grajd şi mâncare pentru şapte cai, şi cred că şi pentru şapte bărbați. O cameră şi saltele pentru toți şapte. Există aşa ceva în hanul tău?

— Există, domnule, şi totul este la dispoziția

dumneavoastră, spuse Ivon cu respect sincer.

— Vreau o băutură, braggart! spuse râzând străinul. Şase bărbaţi s-au aşezat în spatele lui. Vreau fân şi orz, pentru cai. Vreau un vin bun şi o carne suculentă pentru a repara oboseala unei lungi călătorii. Ia punga. Din acesta veţi lua cât credeţi, şi dacă cât este se termină, mă anunţi.

Cei şase muşchetari au intrat în curte, ducând caii de căpăstru către corral. Ivon în lumina felinarelor examina pe şeful „gărzi de corp", care, cu braţele încrucişate, privea alene spre locul central al curţii, aşteptând oamenii lui, plecaţi să lege caii.

Înalt şi negricios, noul venit imprima pe faţa lui bronzată sigiliul energiei virale a unui caracter dominant. Părul creţ era negru şi ordonat.

Străinul avea o mustaţă ca o linie neagră, mătăsoasă, care acoperea buza superioară, care, pe jumătate deschisă, arăta incisivii albi ascuţiţi.

Nasul scurt ca de acvilă, sprâncene arcuite şi ochi negri cu strălucire intensă, ajuta pentru a da o expresie facială a unui temperament pasional şi turbulent.

Se distingea de restul celorlalţi muşchetari, prin hainele pe le purta cu distincţie şi uşurinţa şi, de asemenea, lanţul de aur, de pe piept care avea o plachetă de aur rotund.

— Dacă întreabă cineva despre tine, domnule, ce nume ar trebui să răspund? întrebă hangiul, curios să afle identitatea clientului său neaşteptat.

— Nimeni nu vă va întreba, hangiule. Dar cine sunt, dacă vrei să ştii, sunt căpitanul Carlos Lezama, muşchetar spaniol, de faţă cu şase spadasini, care serveşte pe oricine ştie cum să plătească.

— Ai de gând să stai mult timp în Kerdal, căpitane Lezama?

— E ceva ce nu te interesează, curiosule. Bucuraţi-vă numai pentru a-mi lua punga din mâini. Încă câteva zile, vom rămâne, pentru că suntem dispuşi să ne odihnim. Daţi-ne camera cea mai bună, unde intră şase paturi şi cea mai bună dintre cele mai bune unde să fie camera mea. Şi nu vreau gălăgie. Zgomotele mă deranjează.

— Fii liniştit, căpitane. Tu şi oamenii tăi sunteți numai oaspeții mei şi vă voi da etajul superior. Vă veți simți ca în cele mai bune *posadas* pariziene.

Carlos Lezama, Piratul Negru, văzu că bărbații lui mănâncă cu voioşie, liniştiți.

Hangiul a ordonat să se întindă, la ultimul etaj al hanului, un dormitor mare, pentru cei şase muşchetari spanioli, care mâncau în tăcere, oarecum jenați de prezența la masa lor a şefului lor.

Carlos Lezama examină de departe uşa de lemn, tare ca o baricadă şi se asigură că cuvintele sale nu putea fi auzite de mai multe urechi, decât a celor şase piraţi, aşezați pe canapea.

— Suntem deja la sfârşitul călătoriei noastre, curajoşilor. În Bordeaux am văzut persoana pe care o căutam. Când vreau să o văd, ştiu unde să o găsesc. Există un castel lângă satul ăsta… şi va trebui să-l vizitez. Ascultați-mă, dragii mei. Purtați haine de muşchetari spanioli. Ştiu că vă simțiți ca o rață cu mănuşi, dar nimeni nu trebuie să aibă îndoieli, că nu sunteți muşchetari. Cu cât deschideți mai puțin gura, cu atât veți fi feriți de probleme. Ordinul meu este tăcerea şi gura închisă. De când am pus piciorul, în frumoasa Franță, v-ați comportat destul de bine. Nu mirosiți prea mult a bandiți, piraţi. Rețineți că dacă identitatea noastră este descoperită, ratăm afacerea pentru care v-am adus cu mine, şi ne-ar costa şapte legături de cânepă în jurul gâtului. Vă permit să mergeți în sala mare a hanului, în timpul zilei, dar nu vorbiți şi nici nu beți prea mult. Dacă vă provoacă cineva sau ceva, care vă vor dezlănțui, mânia, țineți-o în voi, până când voi fi prezent. Numai la comanda mea, săbiile voastre vor zbura din teacă. Acum, vreau să vă băgați în paturi. Şi pentru ca visele voastre să fie plăcute, vă promit că şederea noastră în Kerdal va fi scurtă. De asemenea, vreau să simt, cât mai repede, mişcarea valurilor, sub picioarele mele de pe puntea lui *El Aquila*, cât de curând.

Cei şase piraţi, unul după altul, l-au salutat pe Carlos Lezama şi s-au dus la paturile lor. Piratul Negru a părăsit sala de mese, şi a intrat în dormitorul învecinat.

Înainte de a se dezbrăca, el sărută placa de aur care strălucea pe pieptul lui.

— Am depăşit momentul să te văd, Jacqueline, murmură el. Pentru că încă nu ştiu dacă în tine o să văd pe adolescenta fericită de pe insula singuratică, unde era refugiul tău, sau o să văd doar pe frumoasa Corsara Bretonă.

* * *

Mersul pe care Leonie de Kerdal îl făcea în fiecare dimineață, îi aprinsese culori roz pe obraji. Se aşeză pe iarba verde a poienii, din pădurea din fața castelului ei.

Scoase un batic de dantelă groasă, care îi proteja fața de razele soarelui, şi îl aşeză lângă ea în iarbă.

Leonie încearcă să culeagă macul din jurul ei. Curând avea în baticul ei larg, strânsă o grămadă de flori roşii pe care le-a pus împreună, absorbită în gândurile ei.

În interiorul pădurii, razele soarele care pătrundeau erau absorbite în coroana copacilor. Căldura se răspândise peste întreaga vale Kerdal. Totul în aer, până în albastrul cerului, în acest peisaj de vis, cânta splendoarea acelei zile din aprilie.

Dintr-odată, Leonie ridică ochii privind absorbită, cu mâinile tremurând, în partea unde se afla castelul învecinat, care îi crea nelinişte. Considerând că este singură, deoarece castelul era în pădurea Kerdal, observă, că la marginea poienii, un muşchetar negricios, purtând uniformă spaniolă, o privea în tăcere.

Obrajii ei se înroşiră, şi se ridică în timp ce scoase un uşor strigăt de surpriză.

— Iartă-mă, doamnă, dacă te-am speriat, spuse muşchetarul, scoțând pălăria brună şi măturând pământul cu penele roşii. Probabil că m-am rătăcit. Carlos Lezama este în fața ta şi la picioarele tale.

Leonie de Kerdal se gândii câteva momente că muşchetarul spaniol ar putea fi un prieten al soțului ei. Jarnac de Lesperruy a luptat doi ani în Spania, când a fost doar un cadet.

— Îl cauți pe soțul meu, domnule Lezama? Eu sunt Contesa de Kerdal şi acum trei luni m-am căsătorit cu Jarnac de Lesperruy, tot un muşchetar ca d-voastră. Pe el

vreți să-l vedeți?

— Nu am avut onoarea să mă întâlnesc cu soțul dumneavoastră norocos, contesă. Fără îndoială, m-am rătăcit. În Bordeaux am fost informat că la câteva leghe de Kerdal există un castel unde trăieşte o frumusețe pentru care am un mesaj. Am văzut acest castel şi m-am apropiat. Eşti o frumusețe de zână, dar nu eşti doamna pentru care am un mesaj.

— Este o doamnă Jacqueline de Brest?

Carlos Lezama luat prin surprindere, câteva momente nu ştiu ce să răspundă. El contempla părul blond al lui Leonie, bogat şi mătăsos şi strâns de o bentiță de mătase albastră, nasul drept şi buzele roşii şi copilăreşti, completate cu o perfectă față ovală de un farmec de nedescris.

Un gât alb cu linie moale şi grațioasă, umerii drepți, rotunzi, cu un bust perfect, parcă sculptat, mâini albe fragile, şi o eleganță naturală prin costumația cu care Leonie de Kerdal era îmbrăcată, erau detaliile care atraseră rapid privirea lui Carlos Lezama, spunându-şi că necunoscutul Jarnac de Lesperruy era un om fericit, fiind posesorul legitim al unei astfel de frumusețe romantică:

— O cunoaşteți pe, Jacqueline de Brest? întrebă el, folosind o întrebare ca un fel de răspuns la altă întrebare.

— Nu. Ştiu doar că este o doamnă de la curte, şi că acum trăieşte în castelul de mai sus. Vezi turnurile acelui castel la est? Jacqueline de Brest locuieşte acolo, dar… acum nu o vei găsi, pentru că am văzut devreme în această dimineață, părăsind castelul, şi plecând pe drumul spre Bordeaux.

— Mulțumesc, doamnă, pentru bunătatea voastră față de un străin. Şi spuneți-mi, dacă nu vă par neserios, sunteți cumva doamna care a inspirat pe poetul Villon în versul său în care vorbea despre soția lui? Sunteți realitatea reveriei poetice a lui Villon, şi cavalerul Jarnac de Lesperruy, soțul d-voastră, trebuie să fie fericit şi mândru, că are o astfel de soție.

— Apreciez complimentele din partea voastră, domnule spaniol, zise ea înclinând din cap, dar vă rog să plecați, pentru că ar putea veni, şi este cam gelos. Şi poate că nu ştiu

cum să înțeleg cuvintele voastre, frumoase, dar voi spaniolii sunteți renumiți, ca şi galanți.

— Ştiu că în Spania, senora, atei au fost şi sunt, dar vă spun nu ca un compliment, ci ca o certitudine că aveți puritatea delicată a Fecioarei. Şi acum nu vă mai deranjez. Eu rămân slujitorul vostru devotat, doamnă.

Leonie de Kerdal, rămase singură şi răsuflă cu uşurinţă atunci când la văzut sosind pe soţul ei. Figură galantă a muşchetarului spaniol nu mai era vizibilă, şi se liniştise pentru că ea bănuise că intrusul negricios, poseda un temperament foarte asemănător cu cel al soţului ei, în ceea ce priveşte folosinţa sabiei.

* * *

Legs Long – era porecla dată de colegii lui, din echipajul navei pirat *El Aquila*, datorită picioarelor foarte lungi. Acum, în acea cameră din hanul lui Ivon, se simţea inconfortabil, învinuind ghetele înalte de muşchetar. Prefera puntea umedă de pe *El Aquila*, unde putea umbla desculţ.

Stând pe aceeaşi bancă, ceilalţi cinci piraţi, sorbeau încet prima cană de vin. Juanon, piratul cu faţa de copil, murmură printre dinţi:

— Atenţie, camarazi. Gura închisă şi cuminţi. „El" a spus asta.

— Bună, salut!... Muşchetarilor, zise tot un muşchetar francez, blond, apropiindu-se de ei, dornic să vorbească. El nu a făcut nimic altceva când a intrat, doar sa îndreptat drept spre masa lor.

Jarnac de Lesperruy sa oprit în faţa grupului tăcut al celor şase muşchetari. Muşchetarii, calmi îl priveau atent, examinându-l.

— Salutări, spaniolilor, vorbea într-un stil castilian destul de defectuos. Am luptat împotriva voastră de multe ori, şi aveţi încredere într-un om care ştie, că nu o faceţi rău. Mă plictisesc şi văd între voi şase pumni şi feţe care pot lua o decizie. Vreţi vreunul dintre voi să câştigaţi treizeci de ludovici de aur?

„Picioarele lungi" înghiţii din greu, şi Juanon, clipii. Ceilalţi patru piraţi au calculat mental numărul sticlelor de vin de Burgundia şi Bordeaux, care puteau fi achiziţionate cu treizeci de ludovici... dar cei şase păstrau tăcerea cea mai absolută.

— Sunteţi muţi, spaniolilor? Purtaţi haine de muşchetar, care sunt o îmbrăcăminte purtată numai de bărbaţi care ştiu să răspundă cuvintelor unui domn educat atunci când li se

adresează. V-am salutat.

Cei şase piraţi au rămas tăcuţi. Nervos, Jarnac de Lesperruy şi-a scos sabia, şi a prins vârful cu mâna stângă, a îndoit lama de oţel până când sa arcuit în faţă.

— Ce este cu voi de nu vorbiţi! strigă el. Vreţi să tăceţi, eu vreau să vorbiţi. De nu, şase muşchetari spanioli sunt puţini pentru Jarnac de Lesperruy. În aer săbiile!

„Picioarele lungi" prefera să închidă ochii. Nu putea să se ridice sau să-şi tragă sabia, erau ordinele lui „Şefu", dar… ar fi dat o mână pentru a putea lupta cu acel braggart, care ia contestat.

— Încă staţi? spuse Lesperruy triumfător. Este o prudenţă pe care nu am ştiut-o la spanioli. Oricum, nu pot să trec sabia prin şase oameni aşezaţi, deşii… pentru puii de găină ar merita osteneala.

— Ce ţi-au făcut oamenii mei, domnule? întrebă o voce în spatele gasconului.

Şi Carlos Lezama, atras de vocea pornită pe scandal al lui Lesperruy, coborî pe scara de la etaj, şi se postă între Lesperruy, supărat, şi banca pe care stăteau cei şase piraţi, şi zâmbi.

Jarnac de Lesperruy se uită la noul venit. Şi-a păstrat sabia în mână.

— Nimic nu mi-au făcut, domnule, dar e dezgustător să nu ştie răspunde politicos, atunci când un cavaler francez, în plus gascon, muşchetar al Regelui, îi salută.

— Ei au ordinul meu să nu vorbească cu nimeni. Vreţi ceva? Sunt căpitanul Carlos Lezama şi spune-mi mie ce doriţi.

Piratul Negru se descoperii, se înclină şi mătură podeaua cu penele de la pălărie. Lesperruy se descoperi şi el, întorcându-i salutul.

— Numele meu este Jarnac de Lesperruy, domnule, şi accept salutul tău în locul oamenilor tăi, care nu ştiu să mă respecte. Sunt, de asemenea, un muşchetar, al Regelui Franţei, acum în concediu temporar de odihnă. Accepţi un bun vin de jarra, domnule?

— Cu plăcere. Şi aş accepta să-mi inviţi şi pe oamenii mei,

pentru că au avut un timp greu.

Jarnac de Lesperruy râse cu voce tare, interpretând greşit cuvintele lui Carlos Lezama.

— Bine. Ei trebuie să ştie că eu sunt prima sabie din Franța, şi au fost cu siguranță încântați de faptul că ordinele dvs. i-au împiedicat să vorbească, şi să-mi accepte provocările.

— Nu, e opusul, domnule Lesperruy. Ei sunt disciplinați, dar sunt şi curajoşi. În Spania de unde provin, au învățat să nu răspundă fără un răspuns adecvat la o provocare pentru oricine este el, chiar dacă este şi prima sabie din Franța. Din fericire, am sosit la timp pentru a vă estompa eroarea. Ei au tăcut şi au lăsat săbiile lor liniştite, pentru că eu am comandat aşa.

Jarnac de Lesperruy îşi lustruia muşchii. Spaniolii au fost oarecum insolenți.

— Să tăcem deocamdată, vom lăsa săbiile, domnule Lezama. Dar arăți ca un bărbat puternic pentru un muşchetar, deşi spaniol. Îți place să pariezi?

— Uneori. În funcție de suma şi în funcție de cine.

— Licența mea temporară este extinsă, şi acest sat nu abundă în amuzament? Aş vrea să pariez cu tine că nimeni nu îl bate pe cavalerul Jarnac de Lesperruy, oricare ar fi terenul. Vezi butoiul acela? Cântăreşte şi conține o sută litri. Zece ludovici de aur dacă îl ridici mai mult decât mine.

— M-am dedicat rareori acelui hobby, a spus Lezama, coborându-şi *baldricul,* dându-i sabia şi pumnalul lui Juanón.

Jarnac de Lesperruy, nu înțelegea de ce, cei şase muşchetari spanioli râd liniştiți, parcă convinşi că căpitanul Carlos Lezama, Piratul Negru, va câştiga.

Gasconul a îmbrățişat butoiul, la ridicat peste piept şi, la scurt timp după aceea, şi-a îndeplinit datoria de al ridica deasupra capului. El a rămas aşa şi a întrebat:

— Cât de mult pariezi că nu poți ridica mai sus?

— Cincizeci de ludovici dacă nu doar îl ridici, ci să-l arunci mai departe de locul unde-l arunc eu.

Jarnac de Lesperruy, după ce a auzit aceste cuvinte, a

depus butoiul pe teren mai repede decât era obişnuit, surprins de ceea ce a auzit de la căpitanul negricios al Muşchetarilor spanioli.

— Fanfaron! murmură între răsuflări. Şi deja, cu voce tare, adăugă: Cincizeci de ludovici, sunt de acord, deşi îmi pare rău să-ți câştig banii. Ştiți că ridicarea butoiului este, deja ceva neobişnuit? Cum o să-l puteți arunca mai departe?

— În Spania nu explicăm cum facem lucrurile. Le facem, domnule gascon.

Carlos Lezama, mai puțin voluminos şi greoi, de cât Lesperruy, a şocat toți sătenii din Kerdal care se aflau în han, când aparent fără efort, cu muşchii bombați sub uniforma roşie în timp ce capul era deasupra butoiului.

— Nu trebuie să fie spart tare, pentru că este un vin tânăr care se va răspândi şi va aduce noroc.

O exclamație unanimă a surprizei a salutat arcul pe care la descris în aer butoiul, şi a coborât cu o precizie de zece metri mai departe, peste aglomerarea pachetelor de ambalaje care îi amortizară căderea.

Bătrânul Bougre şi-a exprimat opinia că „acel spaniol negricios trebuia să fi făcut un pact cu diavolul". În satele franceze a fost prevăzută forța pentru grăsime şi corpul mare, şi ei nu au ştiut că muşchii felini ai lui Carlos Lezama aveau mai multă vigoare decât corpul voluminos al lui Jarnac de Lesperruy.

Gasconul ridică butoiul, arcuieşte rinichii, tensionând muşchii picioarelor. El a strigat în timpul efortului făcut, dar cu toate că el a dat toată puterea lui, butoiul a aterizat chiar lângă locul celuilalt. Deci amândoi erau la egalitate.

— Bravo, domn Lesperruy! Ai reuşit să fii la fel. Ai muşchi buni. Să repetăm? întrebă Lezama.

Lesperruy a ales să nu se expună la o primă înfrângere. Se simțea în imposibilitatea de a arunca butoiul greu, înapoi. Dar a trebuit să mă uit la prestigiul meu. Niciodată nu am fost învins în jocul de cuțit... şi el avea de gând să învețe pe insolentul spaniol ceea ce putea un muşchetar gascon.

— Pariul nostru este încă în picioare, domnule spaniol. Îndrăzniți să stați la masa asta, care este a mea. Ştii jocul

corpului de gardă? Ele pot fi făcute numai de bărbaţi care mă plac şi sunt puternici în acelaşi fel. Se compune din odihna, vârfului unui pumnal pe gât. Vezi? iar Lesperruy îşi ţinea propriul pumnal pe gât. Tu... cu o mână pe care o înconjoară pe încheietura mâinii şi încerci să scufunzi un pic de oţel în gât. Dacă curge doar o picătură dintr-o mică zgârietură pe care ai făcut-o, pulsul tău ar fi superior celui al meu. Nu-i aşa?

— Nu. Nu-mi place jocul...

— Am câştigat, zise Lesperruy.

— Am vrut să spun că nu-mi place jocul pe care îl prezinţi. Juanon! strigă Lezama. Dă-mi pumnalul.

Când Piratul Negru avea arma mică în mână, imită gestul lui Jarnac de Lesperruy. Aplică vârful în gât, şi îşi aşează mâna pe mânerul pumnalului lui Lesperruy.

— Arăţi mai bine, domnule Lesperruy. Mâna dreaptă la mâna dreaptă, pulsul spre puls. Şi poate cel mai puternic dintre cei doi să câştige. Când vrei... aştept să începi să-mi arăţi că pulsul tău gascon, poate să învingă pulsul unui spaniol...

Ivon, îngrijitorul, participa trist la duelul tăcut. Îi era frică să-şi piardă unul dintre cei mai buni clienţi ai săi. Lesperruy mormăi după două minute de luptă periculoasă în care nu putea să mişte mâna adversarului.

— Acelaşi lucru, pentru amândoi! zâmbi Lezama.

A fost nevoie de încă două minute, în cea mai mare tăcere şi în cele din urmă Lesperruy, rigid spuse obosit:

— Nici eu, nici tu, domnule. Nu intenţionez să stau toată după-amiaza aşa.

— Nici eu. Recunoşti, deci, că suntem la fel până acum?

— La lansarea butoiului şi în acel joc al pumnalului, da. Dar... şi-a luat arma, există şi alte căi în alte zone ale...

— Scuzaţi-mă, domn Lesperruy. Pentru astăzi, aceste două teste sunt suficiente. Acum trebuie să merg la o întâlnire, la care nu mai am timp. Nu am venit la Kerdal pentru a-ţi distra plictiseala. Deşi îţi dau cuvântul meu că mâine, în acelaşi timp aici, te aştept pentru ceea ce îmi place să-mi propui... fie în teren.

— Mulțumesc. Sper şi eu, spuse Lesperruy, dezlănțuindu-se. Nu ar trebui să fie nimeni în Franța care să se îndoiască că sunt…

— Norocosul Jarnac de Lesperruy. Ştiu, îl întrerupse Lezama. Scuzați-mă acum, pentru că timpul este scurt. Pentru mâine.

Carlos Lezama atinse din nou pălăria, şi-a luat baldricul din mâinile lui Juanon şi a ieşit din cameră.

Obosit, şi fără a câştiga ca de obicei, Jarnac de Lesperruy a băut două căni la rând. A şters mustața cu spatele mâinii şi a murmurat:

— De ce m-a numit norocos?

El nu ştia că în aceeaşi dimineață, Carlos Lezama a apreciat figura fermecătoare a lui Leonie de Kerdal.

Întunericul începea să-şi răspândească nuanțele întunecate peste vale. Jarnac de Lesperruy dominat de nevoia imperioasă de a fi „lăudat” se gândi la spaniol, şi mai târziu plecă pe jos, în direcția pădurii de lângă castelul lui Jacqueline de Brest.

CAPITOLUL III
Jacqueline de Brest

Un zefir moale încălzii amurgul. Luna a apărut şi a dispărut, închisă în acest timp de nori albi.

Jacqueline de Brest, *La Bella Corsaria*[7] se aşează pe un divan acoperit cu damasc albastru. Părul lung şi negru era împrăştiat pe perna pe care se odihnea capul.

Cu ochii închişi, părea că face un efort să-i ţină aşa. Un singur candelabru de argint atârna luminând camera, şi aruncând lumina pe faţa palidă a lui Jacqueline.

Nu dormea. Un coşmar dureros părea că o scutură. De când a fugit de pe insula singuratică, scăpând de iubirea lui Carlos Lezama, singurul bărbat pe care-l dorea, Jacqueline se lupta între două sentimente disparate: să încerce să-l uite şi să stea închisă în castel. Şi fără să se hotărască, de două ori plecase la Bordeaux, gata să se îmbarce spre Caraibe, şi să se întoarcă ca şi – *Corsara Bretonă,* să vadă din nou pe omul care era singura ei iluzie.

O uşoară scârţâire de cizme, o făcu să-şi deschidă ochii. Ea a tremurat şi abia şi-a înăbuşit un strigăt de groază.

— Îngerii trebuie să te vadă aşa, Jacqueline, spuse Carlos Lezama, îngenunchiat, lângă ea. Ştii că sunt doar un pirat sărac… Un pirat slab, care nu poate trăi fără tine.

Ea şi-a îngropat faţa frumoasă în pernă, şi a lăsat din buzele ei tremurânde, un suspin, în care era amestecată profunda durere, şi bucuria exasperantă de a-l vedea…

Se ridică pe un cot, îşi scutură părul împrăştiat care-i acoperea faţa, îi apucă mâna lui Lezama şi o aplică pe faţa ei. Simţea că mâna lui parcă, îi dă o forţă aparte.

— Mâna ta e rece, Carlos… Calmează-ţi creierul slab, care te va aduce spre o stare de nebunie.

— Te-am avertizat că este inutil să te lupţi cu soarta

[7] La Bella Corsaria – Frumoasa Corsară.

scrisă, Jacqueline, a spus el, aşezându-se alături de ea. Când am păşit prima dată pe pământ francez, am ştiut că fericirea mea, pe pământ, va depinde de tine. Când am aflat că erai *Corsara Bretonă*, am suferit... Dar cine eram eu? Pur şi simplu, Piratul Negru. Ne-am putea uni destinele. Şi tu, chiar iubindu-mă, ai fugit de mine. De ce? Putem uneori să fugim de gândurile noastre? Şi din nou, Jacqueline. Dacă vrei să fii adolescentul care a renăscut pe insula singuratică, nu voi mai fi Piratul Negru. Vom pleca departe, într-un loc în care nimeni nu ne cunoaşte, şi toate frumuseţile lumii vor fi ale noastre pentru că vom avea comoara unei iubiri comune fără egal. Dacă nu poţi uita viaţa de corsar, vino cu mine şi unde marea îşi deschide dantele de spumă pentru *El Aquila*, vom trăi fericiţi, proprietarii lui *El Aquila* şi proprietarii mării până când ne îngroapă împreună.

— Da!... Aş vrea! Puneţi degetele pe pleoapele mele, asta mă va linişti. Cred că dacă aş putea plânge, aş suferi mai puţin, dar nu pot.

A fost o tăcere lungă, întreruptă doar de respiraţia sacadată a lui Jacqueline. Lezama sărută pleoapele închise. Mâna stângă se odihnea pe pernă, iar degetele ei se strângeau convulsiv.

Respiraţia lui Jacqueline, dulce şi caldă, îi mângâia buzele lui Lezama.

— Nu ştiu gustul sărutărilor tale, Jacqueline. De ce te chinui, mă torturezi? Dacă mă iubeşti, de ce fugi? Este o încurcătură înşelătoare împotriva căreia nu poţi să lupţi, nu te mai gândi că tu, un corsar, nu mai poţi oferi fericire.

— Nu trebuia să vii, Carlos... aş fi încercat să te uit...

Carlos Lezama se ridică. El a zâmbit fără batjocură, într-un zâmbet amar şi trist.

— Dacă poate fi uşor să crezi că mă poţi uita, atunci trebuie să plec. Dacă dragostea ta ar fi cea mai bună alarmă pentru Carlos Lezama, există ceva care se opune primirii ei. Chiar dacă trebuia să-mi distrug inima, nu cer nimic dacă crezi că mă poţi uita. Ai aprins flăcările iadului, în sufletul meu, Jacqueline. Dacă nu doreşti să-l transformi în paradis, rămâi în castelul tău... şi să uiţi că într-o zi a ieşit în calea ta

un diavol sărac, care a fost destul de slab pentru a lupta pentru dragostea cu tine... şi că, cu toate acestea, va continua să te iubească pentru că el nu poate uita.

Carlos Lezama îi sărută una din mâinile lui Jacqueline, care nu se uita la el şi se îndreptă spre fereastră. Trebuia să traverseze camera, şi să sară în grădină, când o mână albă îi fu pusă pe umăr.

— Rămâi, Carlos... Eu sunt cea care acum te roagă cu milostenia iubirii tale.

* * *

Jarnac de Lesperruy pentru a ajunge la marginea pădurii, cu vedere la castelul lui Jacqueline de Brest, nu se mai gândi la spaniolul care l-a egalat în provocările sale.

Nu se gândi decât să vadă, deşi de la distanță, fața femeii pe care o văzuse o singură dată, şi făcuse o impresie atât de puternică asupra lui. Sa oprit, reprimând un blestem rău. Tocmai văzuse zidul nordic, şi figura inconfundabilă a muşchetarului spaniol... Figura celui care se opusese pumnalului său...

— Blestematul! zise Lesperruy nervos. Intră pe fereastră înăuntru! Eu... Nu, nu există nici o acțiune prin care să pot interveni... Ea însăşi îl va da afară cu lacheii ei... şi apoi, poate această canalie este vreun jefuitor de locuințe, care va trebui să-şi încrucişeze sabia cu Jarnac de Lesperruy.

Gasconul, muşcându-şi unghiile, îşi spunea mental seria de lovituri cu care va lăsa corpul muşchetarului spaniol transformat într-o sită. Jarnac de Lesperruy scoase, unul după altul o lungă litanie de blesteme.

Dar, dacă în acest „joc” va câştiga spaniolul?

* * *

Ea, se desprinse din brațele singurului om din lume care acum cunoştea gustul sărutului Jacqueline-i de Brest, până acum necucerit.

— Trebuie să pleci, Carlos.

— Noaptea este încă lungă, iubirea mea. Ora cinei nu a sosit încă. Când capturez o comoară...

— Nu pot explica încă, Carlos. Dar te implor. Du-te... şi mâine îți voi explica.

— Oh, nu! zise zâmbind Lezama. Nu, dragă fată capricioasă. Nu vreau să mă expun la una dintre „dispariţiile" tale. Scrupulele tale absurde ar putea să renască, şi îţi jur că de data asta, dacă vei fugii, cuvintele pe care ţi le spune Piratul Negru, sunt, că nu te-aş ierta. Probabil mă voi întoarce înapoi să te caut din nou, pe tine... dar atunci niciodată nu vei mai scăpa, pentru că împreună vom face ultima călătorie, şi înveliţi în două giulgiuri, niciodată, nu vei mai fugi de mine.

— Te implor, spuse ea tremurând. Acum nu pot explica. Dar pentru dragostea pe care o ai pentru mine, şi pentru dragostea mea, acum, trebuie să pleci.

— Tu mă consideri gata şi întotdeauna dispus, să îndeplinesc dorinţele doamnelor. Dar nu-mi voi asuma un nou risc. Îţi aminteşti de insula singuratică unde te-am căutat în zadar? Nu mi-e ruşine să spun că în ochii mei se formase o ceaţă, care m-a făcut să nu mai văd. Şi nu mai vreau să repet experienţa...

— Nu vrei să vezi că nu te mint acum? Vreau doar să evit să te vadă cine vine în seara asta. Este un om cu influenţă la Curte, şi trebuie să îl primesc. El vine de la Bordeaux să-mi povestească despre chestiuni guvernamentale. Nu uita că în Paris sunt întotdeauna Jacqueline de Brest, zise ea zâmbind cu tristeţe. Şi inima mea este a ta, jur că mâine în zori, când chiar şi privighetoarea continuă să cânte, la această fereastră te voi aştepta... şi voi merge unde doreşti. Acum ştiu că numai cu tine mă pot bucura de viaţă, sau voi încerca să fiu adolescenta care a avut nenorocirea de a nu te cunoaşte la timp. Mă crezi, Carlos?

— Vreau să te cred. Dă-mi mâinile şi priveşte-mă în ochi. Da, te cred. Până în zori, Jacqueline. Vor apărea ca de obicei pentru alţi muritori, dar pentru noi vor fi zorii care vor marca renaşterea iluziei noastre de dinainte.

El sărută cele două mâini pe care le ţinea şi, apropiindu-se de fereastră, o deschise. Jacqueline fugi spre el, şi îşi odihni buzele pe fruntea întunecată.

— Poate ca pacea să se înmulţească în spiritul tău, Carlos, deoarece prezenţa ta a restabilit calmul în a mea. Până în

zori.

* * *

Jarnac de Lesperruy tremura cu nerăbdare reținută, când văzu uniforma roşie şi pălăria brună ieşind pe fereastră. Dar o transformare ciudată avu loc în mentalitatea lui, când a văzut-o pe Jacqueline de Brest cum sărută cu o expresie delicată a dragostei, fața întunecată a muşchetarului spaniol.

— Se îndreaptă spre mine! murmură el. Doi îndrăgostiți, şi eu, uitând că am cea mai bună soție din lume. La naiba, cum m-am lăsat să fiu aşa de ridicol! Dar… deşi înțeleg că nu mă voi mai întoarce niciodată în această pădure, acest muşchetar va şti ce simte un alt muşchetar. Nu e vina lui, dar nu contează. Va gusta răceala oțelului meu.

Carlos Lezama ieşi din pădure, şi traversa drumul spre han, când în fața lui apăru o siluetă înaltă şi robustă.

— Seara bună, căpitane Lezama. Jarnac de Lesperruy vă salută.

— Oh, oh… E un lucru rău să spionezi, gasconule. Ce cauți aici? Dacă mi-ai urmat paşii, o să-ți dai seama.

— Deci iubeşti, spaniolule. Bravo şi felicitări. Înainte să-ți crestez pieptul de la o parte la alta, vreau să-ți dai seama că eu, Jarnac de Lesperruy, nu spionez, nici nu urmăresc pe nimeni. Am venit aici… pentru că am venit.

— Explicație lejeră, pe credința mea!

— Înseamnă… că, oricum, ştiți asta. Am avut slăbiciunea de a mă îndrăgosti de o femeie pe care abia o văzusem o dată. Şi am mers în toate amurgurile în pădurea asta, pentru a încerca să o pot vedea de departe.

Carlos Lezama zâmbii în glumă, sprijinindu-şi mâna dreaptă pe garda sabiei.

— Dragul meu, domn. Este timpul să luați cina, acasă, la ceea ce cred că vă aşteaptă, fiindcă dacă nu mă înşel, aveți o soție care vă aşteaptă acasă.

— Lăsați soția mea în pace!

— Aş putea să vă spun că tu eşti cel care trebuie să părăsească pădurea în pace, pentru că asta este calea mea. Şi ea, Jacqueline de Brest… este soția mea.

— Vă prezint toate scuzele mele, domnule, spuse

Lesperruy contrariat, fluturând cu un gest larg pălăria lui. Dacă aş fi ştiut, m-ar fi salvat de drumuri şi speranţe inutile.

— Nimeni nu a jignit, dacă priveşte de departe. Este ceea ce plătiţi pentru frumuseţea neegalată a soţiei mele. Dar cea care suferă este contesa de Kerdal.

În lumina lunii şi în cercul deschis între copaci, lividitatea care invadă faţa lui Lesperruy era vizibilă.

— Spune-mi clar ce insinuezi, spaniolule! Explicaţi-mi sfatul dvs.! Dacă nu, vă rog să-mi arătaţi că ştiţi să vă ocupaţi de sabie cum vă ocupaţi de limbă!

— Vrei să te lupţi? De ce? Îţi este ruşine să înţelegi că contesa de Kerdal nu merită această ofensă?

Exasperat, Jarnac Lesperruy îşi scoase sabia în aer. Carlos Lezama, scoţându-şi sabia se apropie de trunchiul copacului din apropiere. Gasconul, crescându-i cheful de luptă, flutură sabia prin faţa Piratului Negru.

— Ţi-am spus să fugi!

— Ascultă-mă, înfumuratule gascon. Tu ai apărut brusc în calea mea, când mă gândeam doar la fericirea că mi-am găsit soţia. Nu îţi cer să înţelegi acest lucru, fiindcă este problema mea.

— Şarlatan ce eşti! Ar trebui să te plesnesc?

— Nimeni nu mi-a atins faţa vreodată, gasconule. Unii au încercat şi acum, pământul le acoperă gura. Fii aşa cum vrei tu. Dar reţine că acum, nu mai este un joc. Nu mai ridici nici un butoi, nu faci nici un pariu de cincizeci de ludovici de aur, pentru o picătură de sânge.

— Lasă-mă să vorbesc, naibii! Ascultă-mă! Îţi dau un avantaj, poţi folosii şi pumnalul. Eu nu îl voi folosi… pentru că eu sunt prima sabie din Franţa.

— Erai, gasconule. Ai fost… până am ajuns eu acolo.

— Apără-te! strigă Lesperruy în culmea exasperării.

El se lansă într-un atac în profunzime, dând mai multe lovituri cu care credea că este suficient, să arunce sabia lui Lezama din mână. El nu avea de gând să-l omoare, dar vrea să-i dea o lecţie acestui „fanfaron insolent”, care a spus că este un muşchetar mai bun ca Jarnac Lesperruy, adică el în persoană.

Carlos Lezama, în linişte, atent bara seria de lovituri, oprindu-se, deşi putea să-i spargă garda şi se retrăgea. Gasconul începu să devină neliniştit. Spaniolul era un spadasin mai bun decât credea el. Abandonă atacul cu forța, pentru a iniția un atac de pricepere.

El atacă printr-o fandare pe piciorul drept, prin declanşarea unui stil de scrimă, italian, printr-o „oscilare" dantelată, încercând să se apropie, şi apoi brusc, ridică lama sabiei în sus. Apoi se aruncă cu toată puterea, sigur că va străpunge brațul drept al lui Lezama.

Deodată sării brusc înapoi şi, doar cu câțiva milimetri, reuşi să împiedice ca brațul lui drept, să fie străpuns de vârful săbiei lui Lezama.

— Foarte bună şi la timp manevra de eschivare, Lesperruy, zise zâmbind Lezama, apărându-se acum de mai multe lovituri pe care iritatul spadasin gascon le dezlănțuise. Fă-mi onoarea şi fii mai original. Încearcă să utilizezi o forță mai originală, sau vei înceta să mai fii prima sabie din Franța. Asta e mai bine! Clasicul „rapierada" al profesorului Lecler… Legătura în a patra… încuiată în a treia şi dreaptă în a şasea – zise Lezama – ca profesorii de scrimă. Dar… ai văzut? Dacă nu săreai înapoi, te-aş fi spulberat…

Jarnac de Lesperruy şi-a folosit întregul repertoriu. El manevră sabia magnific, şi timp de trei minute consecutive a pus în practică şapte lovituri din care, cu dreptate, a fost considerat cea mai bună sabie a Regatului.

Carlos Lezama, mereu zâmbind, deşi transpirația îi curgea pe față, datorită exercițiilor violente, cânta fazele fiecărui atac, pe care-l stopa, cu apărarea clasică.

— Bine, domnule gascon. Până în prezent te-am lăsat să ataci… Începe să-ți obosească brațul, şi nu mai dai randament în atac. Te avertizez. Nu am nimic împotriva ta, dar, cu încăpățânarea şi lăudăroşenia ta, vreau să-ți dau o lecție gratuită, pe care doar un bun spadasin, o poate utiliza.

— Lăudăros, tu eşti! Opreşte-mă, dacă poți!

Lesperruy se aruncă la pământ dintr-odată, iar sabia lui se ridică ca o limbă de viperă, şi ca o săgeată rapidă, încercă să muşte încheietura dreaptă a lui Lezama. Un alt spadasin nu

ar fi putut evita dezarmarea.

Dar Lezama reuşii să oprească, cu o lovitură de sus, vârful sabiei lui Lesperruy. Fandarea lui „Nevers”, era de neoprit, dar în mod miraculos nu a reuşit, mai mult el rămase la mila adversarului său, pentru că, culcat pe pământ, neajutorat aştepta lovitura sabiei lui.

Carlos Lezama ar fi putut străpunge pe Lesperruy, căzut. Dar Lezama nu numai că nu a lovit cu sabia, dar sa oprit, ca urmare a unui *backlash* defensiv, şi ia dat astfel timp lui Lesperruy să se ridice în picioare din nou, cu sabia dreaptă în linie defensivă.

Dar el dădu dovadă de un gest neaşteptat, acționând cavalereşte. A coborât lama de oțel, şi cu un gest elegant, o introdus-o în teacă.

— Mulțumesc, domnule, spuse Lesperruy, iar obrajii îi ardeau de tristețe şi ruşine. Îmi pare rău să recunosc, dar în sfârşit sa găsit, cineva care m-a învins. Nu pot continua să lupt cu cineva care tocmai mi-a iertat viața, iar acest gest, făcându-l cu eleganță.

— Ce spui, domnule? zise Lezama politicos. Mi-a alunecat mâna, şi nu te-am putut străpunge aşa cum a fost intenția mea.

— Îți mulțumesc acum pentru cuvintele tale. Dar, Jarnac de Lesperruy, un bun spadasin, ştie suficient că prin eşecul loviturii „Nevers”, am fost la mila ta.

— Cum doreşti. Apreciez că nu continui să lupți... şi întrucât nu ştie nimeni ce sa întâmplat, cred că ați rămas prima sabie în Franța.

— Crezi tu, aşa? întrebă jubilând Lesperruy. Iar fața lui se lumină brusc, de bucurie. Suntem doi spadasini, cei mai buni din lume.

El lansă un „viva” de tenor, şi apropiindu-se de Carlos Lezama, la îmbrățişat.

— Te rog să-mi faci onoarea să împărtăşeşti cina cu contesa de Kerdal şi cu mine! Vreau să-mi prezint soția singurului om din univers, care a reuşit să-l egaleze pe Jarnac Lesperruy de trei ori.

*** * ***

Leonie de Kerdal încerca în zadar să nu ia în seamă, supărările care se luptau să izbucnească. Jarnac nu a lipsit niciodată atât de mult timp, şi ea a simțit, prin dulcea şi buna înțelegere provincială, că un sentiment întunecat de ură sa născut în pieptul său împotriva „vinovatului”. Împotriva enigmaticei Jacqueline de Brest, care venise în acel colț liniştit pentru a deranja cu prezența ei, idila fără probleme până atunci, a dragostei lor conjugale.

Încet, orele au trecut... şi, în cele din urmă, a alergat până la dormitorul ei. Văzuse silueta soțului ei, care trecea podul însoțit de muşchetarul spaniol, care o surprinse în acea dimineață cu frazele sale galante.

Şi, sub formă de praf discret pentru a ascunde urmele de lacrimile ei, Leonie de Kerdal coborî, jos în anticameră, când Jarnac de Lesperruy explica cu un gest însoțitorului său.

— Leonie, draga mea permite-mi să îți prezint cel mai bun prieten, căpitanul Carlos Lezama, un brav spaniol, un domn pe care doresc să-l onorezi cu prietenia ta.

Leonie de Kerdal răspunse cu o uşoară mişcare din cap, la salutul profund al lui Carlos Lezama.

— Bun venit, domnule. Un prieten al lui Jarnac este şi un prieten al meu.

— În această dimineață, senora, nu aveam privilegiul inițial de a mă bucura de prietenia cu care soțul tău mă favorizează acum.

— Să luăm cina, Lezama, îi îndemnă Lesperruy. Exercițiul mi-a determinat apetitul.

Gasconul arătă că la masă era el primul. Contesa a fost cea care a susținut conversația la începutul banal pe care la inițiat Lezama.

— Vrei să rămâi ceva timp în Kerdal? întrebă ea.

— Oh, da, este adevărat!... Lesperruy lăcrimă cu gura plină. Am uitat să-ți spun, Lezama, dacă... oricum, dacă nu vrei să locuieşti permanent în castelul Jacquelinei de Brest, ai aici casa ta.

— Jacqueline de Brest? întrebă Leonie. O cunoşti şi pe ea, Jarnac?

— A fost până în seara asta logodnica mea, a spus Lezama

cu promptitudine, şi de mâine va fi soția mea.

Ochii albaştri ai lui Leonie de Kerdal, au strălucit de o bucurie bruscă.

— Vreți să locuiți în castelul doamnei? întrebă ea fără a-şi ascunde liniştea sufletească.

— Desigur, că nu. De îndată ce pot, voi merge cu soția mea în alte țări. Şi dacă norocul mă favorizează, va fi mâine.

— Păcat! murmură Lesperruy. Pentru că odată am găsit un om de acelaş temperament, şi acum trebuie să ne pierdem prietenia atât de repede.

Dar Leonie de Kerdal era deja fericită. Condamna infidelitatea soțului ei, pentru că în inima lui, el a recunoscut că nu a existat nici o femeie care poate fi comparată cu frumoasa şi enigmatica Jacqueline de Brest.

Cina a fost pentru contesa de Kerdal o amintire. În mintea ei îndura, şi era din cauza gustului de muşchetar spaniol. Şi, ca şi soție iubitoare a înțeles, nu la înfierat pe gasconul vinovat, dar inteligent. Fără invidie, a recunoscut că era logic că o astfel de mare frumusețe, cum ar fi Jacqueline de Brest ar putea atrage omul cu faima şi aroganța de doamnă de curte, dar el a ales pe cine îi place, pe ea, o femeie modestă.

Jarnac Lesperruy, uitând de gândurile pe care fruntea soției sale le ascundea, era mulțumit să vadă bucuria pe care o arăta chipul angelic al lui Leonie Kerdal.

CAPITOLUL IV
Drumul spre Bordeaux

Jacqueline de Brest a pierdut din vedere silueta lui Carlos Lezama în pădure, iar ea se aşează din nou ca şi cum ar fi fost cuprinsă de un leşin brusc. O căldură bruscă îi încălzi membrele şi, la gândul său, exista doar o singură idee.

— Nu mai vreau să lupt împotriva inimii: în dimineaţa următoare voi pleca cu Carlos Lezama şi voi fi fericită, fericită…

Ea a fost trezită din reverie de glasul respectuos al lui Becassine, femeia care în fruntea servitorilor, era întotdeauna permanent în castel.

— Dineul este servit, doamnă.

— Nu vreau să mănânc, Becassine. Poţi, dacă vrei, să te culci. Un paznic va fi de ajuns. Aştept o vizită.

Becassine a plecat, dar nu sa culcat. A ordonat tuturor servitorilor să se retragă în pavilion în care locuiau, şi ea a rămas în aşteptare. Timp de trei ani, ea a fost plătită ca să păstreze în stare bună castelul Ginzac, achiziţionat de Jacqueline de Brest.

Dar Becassine avea un instinct de curiozitate foarte dezvoltat, şi ar fi dat ani de viaţă să ştie care era motivul pentru care frecvent, avea o atracţie bruscă… spre mare şi nu spre curtea din Paris.

O oră a rămas până la miezul nopţii când o trăsură închisă, trasă de cai se opri în curtea castelului. O escortă de treizeci de călăreţi îmbrăcaţi ca marinari, coborând la o comandă de pe cai, au făcut un culoar, prin care avansa cel ce coborâse din trăsură.

Era un om cu o construcţie puternică şi înalt. Purta haine albastre, o haină deschisă, cu butoane de aur, tipice pentru ecusoane de război.

Îşi atinse peruca albă, acoperită cu bicorn de ofiţer de marină. Cizmele lui nefolosite, şi convoiul lui arătau nişte

personaje obişnuite cu marea. Dar ceea ce a lăsat-o pe Becassine fără voce, atunci când a ieşit să-l întâmpine pe vizitator era faptul că marinarul avea o față fără barbă şi albă.

Fața ascuțită nu avea nici sprâncene, nici gene, doar câteva fire de păr alb, nu din cauza vârstei înaintate, pentru că marinarul nu ar fi trebuit să aibă mai mult de treizeci de ani. Şi ochii vizitatorului aveau o sclipire, vicleană, roşiatică.

Când la văzut, Becassine, sa tras deoparte din calea lui. Era un semn de rău, dacă erai privit de un *albino*[8]. Vizitatorul se oprii în fața servitorului stupefiant.

— Condu-mă unde e doamna ta. Aşteaptă vizita mea.

— Cine… pe cine să anunț, domnule? întrebă ea.

— Am spus să mă duci în fața ei. Mă înțelegi, sau corsarii mei vă vor scutura, pentru a vă şterge imbecilitatea de pe față.

Becassine fugi mai mult decât mergea, precedând marinarii, pe Albino şi pe corsarii lui! Vizitatorul nu putea fi altul decât faimosul Gars, „El Albino".

*** * ***

Jacqueline avea mâinile sale pe un scrin de bijuterii, căutând insistent ceva, când auzi în curtea castelului, ropotul copitelor cailor.

Se limită la o uşoară înclinare a capului, când figura vizitatorului se oprii pe pragul camerei.

— La picioarele tale, Jacqueline de Brest. Pot să stau jos? Durează mult timp, să-ți spun tot ce trebuie.

— Dacă eşti cel mai eficient corsar al regelui, Gars, pentru mine eşti doar un bandit simplu cu noroc. Şi niciodată, din câte ştiu eu, nu te-am autorizat să mă tutuieşti.

Gars, „Albinosul" sa aşezat în fața Corsarei Bretone, care, sigur de identitatea ei ca o doamnă a Curții, o privi încruntându-se cu trufie.

— De două ori, când m-am dus la Bordeaux, un emisar al tău sa apropiat de mine. Mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti. În Consiliul de Instanță de la Curte, am prieteni influenți, iar

[8] Albino – albinos.

purtările tale pot fi aspru pedepsite.

— Cine va fi cel care va fi pedepsit, vom şti mai târziu, îi replică „Albinosul” şi, scoțând din buzunarul de la haină, o țeavă lungă de fildeş alb, o aprinse, expirând un nor de fum mirositor. Înțeleg ce spui tu, cât şi indispoziția ta de a mă vedea aici, dar eu Jacqueline, sunt foarte onorat, că totuşi mi-ai permis să te vizitez.

— Dar ştii cu cine vorbeşti, aşa insolent?

— Nu mă deranjează, atitudinea ta domnişoară. Spune-mi, frumusețe, ce diferență faci între un pirat şi un corsar? Răspunde. Este important să replicați corect.

— Corsarul este cel care are o autorizație reală, de a ataca nave din flota unor națiuni. Piratul, la propria sa discreție şi fără licență, trage în navele flotelor, după cum are el chef.

— Bine explicat, frumos. Nu în zadar aveți reputația în Consiliul Instanței a unei femei inteligente. Explică-mi, de ce naiba te numeşte Corsara Bretonă... dacă eşti doar un pirat vulgar?

Jacqueline de Brest nu răspunse, privindu-l atent. Ghicise o amenințare întunecată în cuvintele, corsarului. Şi acum, prin vorbele lui înțelese că Gars, „The Albino”, a descoperit adevărata ei identitate.

— Nu ştiu ce vrei să spui, şi văd în ultimele tale cuvinte, cât de fără bun simț, sunt, prin libertatea ta ca un sătean oarecare, să fumeze în casa mea şi în fața mea fără a cere permisiunea.

Gars, „El Albino”, râse cu un râs brutal şi arogant.

— Gesturile voastre frumoase, de mare doamnă, sunt cunoscute de toți cei de la Curte. Dar este timpul, pentru a opri înşelăciunea. Ascultă povestea pe care am venit să ți-o spun, ție piratule frumos. Regele a trimis toate navele, pe care le-am solicitat. Am avut succes, şi am umplut visteriile de stat franceze. Dar când am fost chemat la Marele Amiral, să dau raportul de misiunea mea, am văzut acolo o doamnă, numită Jacqueline de Brest. Frumoasă ca un soare după o furtună, ai fost pentru mine, un navigator, soarele pe care l-am admirat, dar inaccesibil. Ultima misiune pe care mi-a încredințat-o Marele Amiral a fost de a ucide un pirat spaniol

pe nume Piratul Negru. Îl cunoşti, piratule frumos?

— Am auzit despre el în Caraibe.

— Gata! Vrăjitoare eşti, dar pe mine nu mă vrăjeşti. Te rog fii atentă. Am navigat cu caravela mea spre Caraibe. Am trecut prin apele antiliene, şi nimeni nu ştia să-mi spună unde este ancorată nava Piratului Negru. Dar în schimb am auzit poveşti diferite: toţi au căzut de acord asupra unui singur punct. Un Corsar Breton, rău numit corsar, pentru că eşti un pirat fără autorizaţie, de care Piratul Negru era îndrăgostit, putea fi momeala. Unele voci au spus că tu, „inconfundabil", ţi-ai predat inima piratului spaniol. Prin călătoria mea m-am încrucişat cu două galioane spaniole, pe care le-am capturat. Acum am venit să-mi golesc calele… şi înainte de a vizita pe Marele Amiral, odată ce descărcarea comorilor a fost finalizată, am venit să vă văd… şi să vă demasc.

Jacqueline de Brest avea la gât un colier de perle, iar marile perle din el, înconjurau gâtul ei alb.

— Ce colier superb, frumos! Unde l-ai furat?

— Pe aceleaşi mări, unde furi şi tu. Ce vrei, Gars?

— Două lucruri. Dacă îi spun Marelui Amiral, gâtul tău grațios va fi cosit de toporul călăului, şi colierul îşi pierde locul de prezentare. Deci dacă vorbesc, vei muri de moarte infamă.

— Nu ştiam că un privat de renume ar fi înclinat spre sarcina tristă de informator.

— Ştii puțin despre mine. A doua propunere pe care trebuie să o fac este o slăbiciune a mea. Vreau să ajung la soare. Există la bordul caravelei mele o cabină pentru tine. Jacqueline de Brest va muri şi doar o femeie oarecare care, va împărți patul şi cabina de pe caravela mea cu mine, va rămâne la bord.

Mâna dreaptă a lui Jacqueline de Brest traversă rapid aerul, coborând într-o palmă puternică pe obrazul lui „El Albino", care se înroşii.

— Tăişul toporului călăului va fi o mângâiere plăcută pe care o voi accepta, Albino. Dar aşa cum nu vei ajunge niciodată la soare, aşa nu te poți lăuda că eu, pentru a-mi

salva existența, m-am încurcat cu un ticălos ca tine. Crezi că nu ştiu de ce eşti capabil? Omul care vrea să profite astăzi de tine, iar mâine nu mai valorează nimic pentru el. Când voi înceta să mai fiu soarele pentru tine, m-ai da şi tu.

— Te doresc, frumoasa mea, ca şi copilul care îşi doreşte cele mai bune jucării. Nu trebuie să te temi de mine. Vei fi mereu pe caravela mea, Regina sufletului meu.

Jacqueline ridică una din perlele ei, arătând spre o lumină care, atârna într-un suport pe zid, şi care se reflecta pe fața lui Gars, „El Albino".

— Bretonii spun că albinoşii sunt răi şi fără suflet, deci ascultă-mă bine, Gars, înainte de a fi a ta, prefer să fiu a toporului călăului.

— Poate te vei răzgândi. Treizeci de oameni aşteaptă în curte. Chiar acum vei călări cu mine în cupeul meu şi vei rămâne într-un han din Bordeaux. În „singurătate" vei lua decizia bună. De la ferestrele tale vei vedea caravela mea ancorată în port. Va fi viața ta. Şi pe direcția opusă... va fi

călăul.

— Când vrei, Albino. Nu mă puteam sinucide, şi binecuvântez moartea pe care mi-o aduceți. Deci... „el” mă va uita curând, şi îi voi cruța ruşinea de a mă lua de soție.

— „El”? Cine este el?

— Un om pe care nu-l poți înțelege, întrucât caracterul tău de ticălos, este mic față de purtările lui galante şi vorbele de tandrețe, pe care tu nu le vei cunoaşte niciodată. Şi acum, eu am decis să te însoțesc.

Se ridică, apucând o mantie. Gars, „The Albino”, o urma în spatele ei, iar pentru cei treizeci de corsari, era mai mult decât un prizonier, femeia care a intrat în cupeu, arăta ca o regină urmată de un călugăr.

Caleaşca începu, cursa rapidă spre Bordeaux.

* * *

Zorile se răspândeau deja într-o nuanță cenuşie, când domnul Lesperruy fusese trezit din somnul său greu, prin scuturatul respectuos al servitorului său.

Jarnac Lesperruy şi-a frecat ochii, a aranjat mustața şi furios a întrebat:

— Ce sunt orele astea de a mă trezi? Murmură cu voce mică, pentru a nu deranja visul soției sale, care dormea în dormitorul următor.

— O femeie, Căpitanul meu, o femeie care doreşte să vă vorbească cu toată urgența.

— În lume nu mai există o altă femeie, decât soția mea. Lăsați-o să plece şi să se întoarcă mai târziu.

— Se numeşte Becassine, şi spune că ceea ce trebuie să vă comunice, vă ridică părul în cap.

— Eu? Jarnac de Lesperruy să se ridice părul în cap? Adu-mi sabia... Vreau, să văd pe acea femeie care mi-a transmis asemenea vorbe. O să văd. O voi întreba dacă are soț, şi dacă ştie ce cuvintele foloseşte. Se îmbrăcă repede şi coborî. În anticamera castelului Kerdal aştepta Becassine, tutorele Castelului Jacqueline-i Brest.

— Domnule, domnule! zise ea plângând, aruncându-se la picioarele Gasconului. Era un pirat... şi călăul îi va tăia gâtul... şi Gars, „El Albino”, o răpise cu treizeci de corsari şi...

— Opreşte cascada de cuvinte, femeie bună, ce naiba! Despre ce vorbeşti?

— Mi-ai spus, domnule, că pentru orice situație pe care ți-o dau despre Jacqueline de Brest, doamna mea, vei plăti mult mai mult.

— Nu ridica vocea. Asta a fost ieri, nu azi. Jacqueline de Brest… Nu ştiu cine este. Soția mea este contesa de Kerdal, şi nu există altă femeie pentru mine, decât ea. Dar vă va interesa, fără îndoială, să ştiți, domnule, că muşchetarul spaniol care locuieşte în han nu este un muşchetar. Este Piratul Negru.

— Ce… ce spui, femeie nebună? Binecuvântează că vârsta şi sexul tău mă împiedică să te tai, ca să nu mai vorbim de calomnie.

Becassine, un pic speriată, şi-a luat curajul şi a explicat că ea, ca de obicei, după ce a controlat dacă toate uşile sunt închise, a auzit pe cineva care vorbea. Ea a explicat în detaliu discuția lui Carlos Lezama cu Jacqueline în amurg. Şi a explicat în detaliu despre Gars, „El Albino", care a spus…

Jarnac Lesperruy şi-a încordat muşchii.

— Ceea ce ai spus este o legendă, femeie bună. Şi spui că în zorii zilei a fost muşchetarul spaniol să-şi viziteze amanta?

— Da. Şi nu vreau să fiu acolo singură… cu un pirat.

— El este cel care nu ar vrea să rămână singur cu tine. Luați această punguță, şi ascultați-mă cu atenție. Ce sa întâmplat nu ați văzut sau, auzit. Jacqueline de Brest este încă Jacqueline de Brest, iar prietenul meu muşchetarul spaniol este, şi va fi mereu prietenul meu Carlos Lezama. Nu uitați, pentru că vă voi prăji limba, pentru a o mânca cu ciuperci.

Jarnac Lesperruy aruncă o punguță în poalele femeii, şi fugi prin curte, spre grajduri şi la scurt timp un galop se auzi îndepărtându-se.

* * *

Carlos Lezama sosi în zori, legă calul său de un copac al unei livezi aflată la marginea îndreptată în direcție opusă castelului, unde trebuia să se întâlnească cu iubita lui.

Era un simbolic zori pentru el. După cina de la castelul din

Kerdal, sa retras târziu la han, unde a petrecut noaptea treaz, construind bazele vieții sale viitoare.

Ar înceta să mai fie Piratul Negru, şi ar dona nava *El Aquila* secundului său credincios *„o sută de cicatrici”* pentru a deveni pur şi simplu Carlos Lezama, un om fără istorie pentru că el va trăi cu Jacqueline de Brest, în orice sat din nordul Italiei, în care nimeni nu îl cunoştea. Şi imaginația lui care îi dădea fiori, la transportat în regiunea lacurilor idilice alpine, unde, printre pădurile de pin, îşi ascundea casa fericită.

El şi-a umplut mintea cu imagini dulci, a umplut inima lui cu pace spirituală, a fluierat fericit, modulând cu îndemânare trilul unui minunate păsări. A repetat de mai multe ori arpegiile care, în cascada melodică, ar trebui să o avertizeze pe Jacqueline de Brest despre prezența sa.

Se îndreptă spre ferestrele camerelor ei… O mână robustă se puse încet pe umărul lui.

Surprins, Lezama se întoarse spre Jarnac Lesperruy care se afla în fața lui.

— Bună dimineața, domnule, îl salută el pe gascon.

— Ziua nu sa născut încă, Jarnac. Sunt pentru mine zori ale unei vieți noi. Apropo, trilurile mele te-ar fi trezit. Scuzați-mi, purtarea sunt triluri de iubire. Dar… am citit pe fața ta, de obicei zâmbind, o anumită durere. Şi nu fi uimit dacă îți spun că nu înțeleg ce faceți aici la o astfel de oră, aşa devreme.

— Trebuie să vorbesc cu tine şi, crede-mă, nu ştiu cum să încep.

Carlos Lezama, zâmbind, arătă spre turnurile castelului.

— Întotdeauna mă bucur să te aud, Jarnac, dar în aceste momente vă implor să imitați cele două turnuri. Observați cât de mute sunt! Ele nu vor să deranjeze tăcerea, pentru că ştiu că astăzi este ziua care m-a transformat într-un alt om.

— Mă vei judeca cum vrei tu, dar trebuie să vorbim acum, fără întârziere.

— Eşti egoist. Întâlnind femeia dulce, docilă, inteligentă, şi înțelegerea pe care am făcut-o amândoi, pentru astăzi, este logic că nu înțeleg graba care mă apucă. Iartă-mă: Jacqueline

de Brest mă aşteaptă.

— Nu în seara asta. Nu se va întoarce.

Carlos Lezama făcu un pas înapoi. Apoi, în mod impulsiv, îl apucă pe muşchetarul gascon de reverele mantiei.

— Ce ai spus?

— Poți să renunți, hidalgo. Nu mă scutura, că Jacqueline tot nu va apărea în castel. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar vreau să evit dezamăgirea ta. Jacqueline a plecat la miezul nopții într-o trăsură-cupeu. Departe, departe şi am confirmarea că nu se va mai întoarce niciodată.

Carlos Lezama, eliberă reverele, mantiei gasconului, coborând brațele. Zâmbii cu amărăciune.

— Este un lucru greu, să te îndrăgosteşti de o femeie care nu ştie cum să răspundă, Jarnac. I-am oferit o casă, o pace a sufletului... şi a plecat. Ea a preferat să fie doamna curții, pentru a nu fi soția umilă a unui ignorat spaniol.

— Nu spune ce nu este adevărat. Te iubeşte.

— Cum ştii atât de mult, despre cine ai mărturisit că nu o cunoşti?

— Ştiu mai mult decât aş vrea să ştiu, d-le Carlos Lezama. Există un singur lucru pe care îl admir într-un om: forță, când este aliat cu îndrăzneală şi curaj. Şi în fața ta trebuie să mă descopăr, şi să mă închin, pentru că eşti un om bun, eşti puternic, şi ai mai multă îndrăzneală ca mulți alții, Piratule Negru.

În mod inconştient, mâna dreaptă a lui Carlos Lezama, văzând identitatea sa descoperită, se aplecă pe garda sabiei.

Jarnac de Lesperruy, surprinzând gestul de alarmă, îşi netezi mustața, grijuliu.

— Da, ştiu, domnule Pirat Negru, că datoria mea ca muşchetar al Regelui e să te opresc. Fiecare pirat care se îndreaptă pe teren va fi capturat, astfel încât toporul călăului să-i radă gâtul. Dar... Sunt în concediu temporar de odihnă. Şi, de asemenea, şi mai presus de toate, eu admir omul care a venit atât de plin de curaj în Franța, după femeia visurilor lui... Corsara... Bretonă.

— Ştii... ei bine, cine e ea?... Vorbeşte, eu jur pe diavol! Sunteți prea bine informat.

— Nu te speria, pentru că nu vorbesc ca un slujitor al Franței şi al Regelui, ci ca un om curajos în fața altcuiva care probabil îl depăşeşte cu curaj. Nu ştiu cine este Piratul Negru şi nici nu l-am văzut vreodată. Ştiu doar un muşchetar spaniol numit Carlos Lezama.

— Mulțumesc pentru o astfel de exprimare la adresa mea, dar îmi pare rău dacă nu o pot aprecia în toată valoarea ei. În aceste momente trebuie să ştiu doar un singur lucru: Unde este ea?

— Unde nu poți ajunge la ea. A căzut în puterea Regelui.

Carlos Lezama se întoarse, şi încet se îndreptă spre calul său.

— Unde pleci? strigă Lesperruy.

— Acolo unde este. Există două gâturi pe care le oferim Regelui bun al Franței. Nu ți-am spus că mă voi căsători cu Jacqueline de Brest? În coş, când călăul va decapita-o, nimeni nu-mi poate împiedica capul să-l sărute pe al ei. Şi chiar o astfel de nuntă, pentru mine înseamnă mult.

— Te-ai născut tare încăpățânat, naibii! strigă Jarnac. Nici nu ştii unde trebuie să mergi.

— Sunt mulți călăi ai curții?

— Nu ştiu încă chiar totul, hidalgo. Cuvânt cu cuvânt, voi repeta ceea ce a auzit Becassine.

Povestea lui Jarnac, povestind vizita lui Gars, „El Albino", a trimis tremurul de furie în sângele din mâinile Căpitanului Lezama. Când gasconul şi-a terminat reproducerea fidelă a ceea ce sa întâmplat, Carlos Lezama i-a întins mâna.

— Îmi voi aminti întotdeauna cu afecțiune, de tine, Jarnac. Bărbați ca tine, de o onoare ireproşabilă, pentru care prietenia, înseamnă atât de mult, sunt puțini. Tu eşti regele lor, şi în ceea ce eşti, mai valoros ca un Rege. La revedere, şi se pregătii să plece.

— Încântat, dacă îmi mărturiseşti prietenia. Pot afla unde te duci?

— La han, unde sunt oamenii mei, apoi galop pe drumul spre Bordeaux.

— Ce intenționezi să faci? Orice ar fi, ucide-l pe Gars, „Albino", nu pentru că o trădează, ci pentru că o ofensează.

Gars, „El Albino”, este un om prudent. Treizeci de corsari îi înconjoară cu atenție trăsura-cupeu. Nu este singur nici măcar o clipă. Şapte săbii adaugă, deşi a ta are valoarea de douăzeci. Sunteți puțini.

— Îl voi ucide pe Gars, „El Albino”.

Astfel a jurat sumbru Piratul Negru, iar Jarnac Lesperruy nu avu nici o îndoială că pentru Gars, „Albinosul” ceasul răzbunării, nu este la mare distanță.

— După cum doriți, domnul meu. Vin, atunci şi eu, la Bordeaux.

Jarnac Lesperruy, urcă pe calul său.

— Nu, Jarnac. Îți mulțumesc pentru gestul tău… dar soția ta te aşteaptă, într-o casă. Casa pe care, pentru mine, Gars, „El Albino”, a distrus-o. Nu trebuie să vii cu mine.

— Numai Jarnac de Lesperruy poate împiedica pe Jarnac de Lesperruy să facă ceea ce a hotărât să facă. Am spus că merg cu tine, şi doar cu o sabie în mână ai putea încerca să mă opreşti. Şi rezervați-vă puterea pentru al ucide pe ticălosul de Gars, „El Albino”.

* * *

Pe drumul spre Bordeaux, opt călăreți galopau sălbatic. Şase dintre ei, în ciuda faptului că au forțat puternic flancurile cailor, erau la jumătate în urma celor doi muşchetari din față.

Şi, de asemenea, în acel concurs de viteză, cei doi cai ai muşchetarilor s-au potrivit cu forțele lor. Carlos Lezama şi Jarnac Lesperruy, agitați de sentimente diferite, galopau genunchi, lângă genunchi…

VOLUMUL 5 – PARTEA 1

CUPRINS

PROLOG 3

CAPITOLUL 1 Frumosul braggart, fanfaron, lăudăros 8

CAPITOLUL II Muşchetarii spanioli 17

CAPITOLUL III Jacqueline de Brest 29

CAPITOLUL IV Drumul spre Bordeaux 39

CUPRINS 50

Piratul Negru

de

ARNALDO VISCONTI